

Egy kosár eper

Éva nehezen ébredt. Izzadt párna nyomta a tarkóját, szíve szaporán vert. Nyáron, amikor mások szédelegtek a melegtől, és izzadtak, ő száraz bőrrel ült a napon. És tessék, már a harmadik reggel, hogy izzadt párnán ébredt. Felült, az órát nézte, még csak félnyolcat mutatott. Kiment kávéét főzni. Az álmára gondolt. Hetek óta a gyermekkori kertről álmódott, nagyszülei lőrinci kertjében járt-kelt magában a virágok között. Éva nem értette az álmát. – Miért nem gyerekként játszik ott, vagy hintázik, vagy éppen a kedvend eprét majszolja? Miért felnőtt, és miért komótosan sétál az ismert virágok és növények között?

Itta a kávéját, miközben régi emlékek tolaokdtek a kora tavaszi reggelbe. Eszébe jutottak a nagyszülők: Anyus éles hangja, Apus szigorú, hideg, érdes mondatai. A múlt perlekedései, szidalmi behullottak a forró tejeskávéba, amit egy hajtásra ivott ki. A hirtelen lenyelt meleg folyadéktól köhögött. Nyakához kapott, arra gondolt, megöli a múltidézés. Minek ez? Hiszen történt vele sok jó is, például az eperévés. Anyus szidta, ha leszedte és bemajszolta a friss epret. Anyus közölte, tudja, hogy mennyi eper terem, tehát ne merjen csalni. Kis kosarat nyomott a kezébe, utasította, szedje le az érett eperszemeket, de nehogy egyen is belőle, majd ő beosztja, kiadagolja. Éva egyet evett, egyet a kosárba dobott. Élvezettel töltötte el a titkos nassolás. A végén alaposan megtörölte a száját, nehogy a piros eper nyomot hagyjon rajta.

A nő nézett ki az ablakon, a tavaszi napfényes idő tetszett neki. Önkéntelenül a száját törölte, a múltjának képzeletbeli eperszem foltjaitól szabadulva úgy döntött, hogy elmegy a lőrinci házhoz. Elmegy, becsönget és Kamarásékat keresi.

Nagyszülei már húsz éve nem élnek, haláluk után nagybátyja költözött oda, aki öt éve szintén meghalt. Valakik laknak ott, akik még ismerhették a nagybátyját, a Kamarás Jenőt. Elmegy, becsönget, bekérdzkezik, és megnézi, most milyenek a friss eperszemek. Éva hitte, hogy a keskeny úton, ami a kert végéhez vezetett, még eperbokrokkal díszített. Lehetetlen, hogy azt valaki barbár módon megszüntette, kitépte, negligálta, kivégezte. Barbár lenne ilyet, hiszen Anyusék kertje szép volt. Apus délután ötkor meglocsolta a virágokat, a gyümölcsöst. Abban az időben még az utcára járt ki, a kerti kúthoz. Nem volt vezetékes vizük. Éva szerette a kerti kút tiszta hideg vizét. Apus locsolókannával cipelte a vizet. Apusnak két locsolókannája volt. Éva kérlelte, hogy neki is vegyen locsolókannát, hadd öntözhessen ő is, de Apus ráripakodott: – Férfi munka, te cserfes lány, csak ülj, azt nézd, mit csinálók! A nők úgyis egész életükben üldögélnek, és bámulják a férfiakat.

Éva nyitotta a száját, hogy mondja, hogy ő nem cserfes, és ő nem akar csak ülni, de Apus rákiabált, mielőtt megszólalhatott volna: – Gazolj, te lány, ha annyira dolgozni akarsz!

Anyus kijött a konyhából, kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, és rászólt Apusra: –Ha locsolsz, akkor nem tud gazolni. Majd holnap gazol, délelőtt, amikor dolgozol.

Apus nem válaszolt, Éva pedig leült a kerti padra, és nézte nagyapját, miként jön-megy a két locsolókannával. Sokat fordult. Magába szívta a friss föld illatát, nézte a nedves leveleket, arra gondolt, ha nagy lesz, és nagyapja annyira megöregszik, hogy már nem tud kimenni a kúthoz, akkor ő locsolja a kertet.

Lezuhanyozott. Farmernadrágot és könnyű, kivágott blúzt vett fel. Sokáig sminkelt. Háját gondosan fésülte, megpördült a tükör előtt, elégedett volt a látvánnyal. Éva negyvenöt éves elmúlt, de még mindig fiatalosan nézett ki. Hosszú végtagjai, formás feneké és melle minden divatnak megfelelt. Jól állt neki a sportos öltözet, de a nőies ruha is.

Kitöltötte a maradék kávé. Rágyújtott. Izgatottá vált. Arra gondolt, mi lesz, ha senki sem nyit ajtót. Igaz hétvége volt, szombat délelőtt, de mit lehet tudni, vívódott. Úgy döntött, ha nem tud bemenni a házba, a kertbe, akkor a hátsó szomszédhoz becsönget, Ila biztosan otthon lesz. Ila annyi idős, mint Éva. Néha együtt szánkáztak, de nem is a gyerekkori játzsásaik jutottak eszébe, hanem egyszer, amikor már Apus nem élt, és Anyus egyedül maradt, Éva átment Ilához beszélgetni. Arra volt kíváncsi, milyen az élet ott a kertvárosban felnőttként. Ila csak panaszkodott, hogy senki senkivel nem beszélget, és magányos. Éva elnyomta a cigarettáját, megnyugtatta magát: Ila biztosan otthon lesz. Az órára nézett, tizenegy óra múlt.

Amikor beállt a régi buszmegállóba, ahonnan mindig ment a nagyszüleihez, annyira hatalmába kerítette a nyugtalanság, hogy a szíve olyan szaporán vert, mintha futott volna, picit lihegett is. – Talán vissza kéne fordulni, micsoda dolog becsöngetni idegenekhez! És miért is engednének be? Ki vagyok én? Egy idegen! Mennyi betörés van manapság, habár nem úgy nézek ki, mint egy rosszleltű – némán sziszegett benne a tanácsalanság.

Megérkezett a busz. Felszállt. Nézett ki az ablakon, türelmetlen szeme kereste a régi házakat, sokuk úgy nézett ki, mint régen, némelyikük újrafestve, modernebb kerítéssel.

A temető után leszállt a buszról. A temető melletti erdőszéli út járhatatlanná vált, régen ott sétálni lehetett. Bement a kertváros ismert utcáján, nem felejtette el az utat. Az izgalomtól kiszáradt a szája. A sarki kocsmából egy nő jött ki, furcsán nézett Évára. Évát zavarta a tolakodó tekintet.

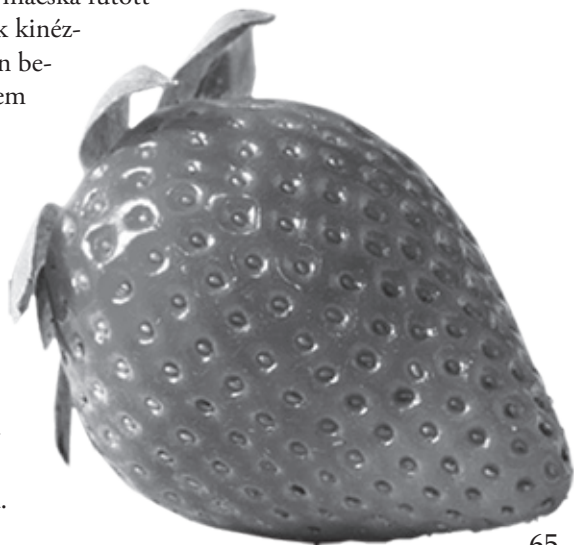
A házhoz ért, a sarki ház nem változott, csak új tető került rá, no meg a kerítés, vaske-
rítés övezte a kertet, a régi fakerítés helyett. Éva, ahogy meglátta a házat, megnyugodott, magabiztosan ment a kertkapuhoz: – Innen már látnom kellene az eperbokrokat, de nem látom a gaztól – méltatlankodott. A postaládából hirdetési újságok lógtak ki. Megnyomta csöngőt. A csöngő hangjától ismét visszatért a nyugtalansága. Ismételte magában, hogy mit is fog mondani, de senki sem jött ajtót nyitni. Újból megnyomta a csöngőt. A ház bejáratí ajtaját látta, és a régi keskeny betonutat, ami a ház ajtajáig vezetett.

A keskeny betonútra is ráhajolt a vad növényzet. Egy macska futott végig a ház előtt. Éva megfordult, hátha a szomszédok kinéztek. Kiss Jóskáékkal, akik velük szemben laktak, ritkán beszélgetett. Jóskát sosem engedték át játszani. Senki sem járt a kertben, az ablakok pedig zárva voltak.

Éva a ház mögé ment, Iláékhoz. Becsöngetett. Egy idegen férfi dugta ki a fejét. A nő kiabálva beszélt.

– Jó napot kívánok. Kamarás Éva vagyok. Ilát keresem.

Az idegen férfi feje szó nélkül eltűnt, majd a következő pillanatban Éva örömteli sikolyt hallott, és futott ki hozzá Ila, szoknyája előtt kötény, hájában színes pánt, ami hátrafogta hosszú barna haját. A nő meghatódott, hogy húsz év után Ila ennyire örül neki. Bementek, nézték egymást. Nem merete megölelni Ilát, Ila Éva karját simogatta, hellyel kínálta.

– Hát te? Ennyi év után? Mi történt?

– Semmi. Napok óta Anyusékról álmodom, meg az itteni kertről. A kertet akarom látni.

– Egy férfi él itt egyedül. Tanárember, ötven év körüli. Szerintem nincs senkije. De tudod, milyen ez a hely, senki nem tudja, mit csinál a másik. Főleg ő, hiszen előttünk lakik, nem erre jár. Néha látom, amikor a közértbe megy.

– Még megvan a kisközért?

– Ó, már Spar lett belőle, nagyközért lett belőle. Jenő nagybátyádat szerettem. Hülye felesége mindig kizavarta őt a cigarettával, még a kertben sem gyújthatott rá. Cigarettával a szájában elsétált mifelénk. Jenő bácsi már öt éve meghalt. Amikor Jenő bácsi meghalt, a hülye felesége ájtott, becsöngetett, és kérte, ne mondjuk senkinek, hogy a férje már nem él, nehogy megtudja valaki, hogy egyedül van a házban. Mondtam annak a lükének: Hogy mondanám el, hiszen azt sem tudtam, hogy meghalt Jenő bácsi. Tőle tudtam meg. Azt se tudtuk mikor és hol temetik. Köszönés nélkül ment el.

– Előbb csöngettem, de senki sem nyitott ajtót.

– Igyunk egy kis hazai pálinkát. Mi főztük, de hallgass róla!

Ila hozta a poharakat, ásványvizet. Ittak, rágyújtottak.

– Miért hülyézed Margitot?

– Bánt ez téged? Bánt, hogy a rokonodat hülyézem? Sose beszéltem velük.

– Nem bánt. Én se szerettem. Buta volt...

– A magához való esze megvolt. Jenő bácsi járt a közértbe, ő gondozta a kertet. Én ezt a Margitot...

– A lükét...

– Sose láttam dolgozni.

– Aki előbb kinézett az ajtón, az a férfi?

– A férjem. Felküldtem, éppen főzünk.

– Tényleg, nálatok fent van a konyha. A ti házatok nagyobb, kétszintes. A gyerekek?

– Fiam Angliában pincér, két diplomával. A lányom itthon él még. Ő könyvelő és nem ment férjhez. A fiam elvett egy angol lányt. Most lesz unokám, két hónap múlva. Mikor fogom én azt a gyereket látni? Soha – elhallgatott, arca kipirosodott a pálinkától. – Éva, örülök neked. Te szoktattál rá a cigire. Emlékszel?

A nő nem emlékezett rá. Bólogatva nevetett, a pálinka feloldotta a feszültségét.

– Régen volt.

– Elbújtunk a mi kertünk végébe, és ott szívtuk. Először te, aztán én is. Nagypád nem engedte. Átjöttél. Emlékszel?

Ila töltött az üres poharakba.

– Nem zavarok? Ebédidő van.

– Gézukám majd befejezi a sütést. Hát nem látod, hogy örülök neked?

– Kiss Jóskaékkal mi van? Még itt laknak?

– Mit tudom én! Lehet. Te nem tudod már, mi az, hogy kertés ház... kertés házasan lakni. Itt mindenki magában él. Nem látsz te semmit. Akár meg is halhatsz, a kutya nem veszi észre. Hol élsz te?

– Panel, hetedik emelet. Szép kilátás, szeretem.

– Dögös vagy még mindig.

– Te sem panaszkodhatsz.

– Maradj itt ebédre.

– Nem vagyok éhes.

Éva már menekült volna. Örült Ilának, de zavarta a jelen, ő a múltat kereste. Mit kezdjen ezzel a középkorú nővel, amikor ő gondolatban kislány, aki az eperbokrok búvóletében játszik a felnőttekkel. Kosarában féltett gyümölcs, a gyerekkor sovány öröme piroslik. Nézte Ilát, a falon lévő gobelint, rádöbben, hogy butaság, amit csinál, nem kellett volna eljönni. Habár kecsegtetőnek tűnt számára, hogy tanárember lakik a házukban.

Ila ismét töltött. Ittak.

– Lehet, hogy amíg diskuráltunk, megjött a szomszéd – mondta Ila. Megérezte, hogy Éva már nem akar beszélgetni.

– Már mint a tanárember.

– Igen. Menj át! Csöngess újra! Persze, igyunk meg még egy pohár pálinkát. Ha van kedved, gyere vissza, miután végeztél.

Rágyújtottak ismét. Éva itta a finom barackpálinkát, és hallgatta Ila történeteit a gyerekeiről. Hallgatta, néha bólogatott. Arra gondolt, hogy éhgyomorra kissé sokat ivott, de nem volt éhes. Az alkohol még jobban felerősítette benne a múltat.

A kapuban megölelték egymást. Éva megígérte, hogy ismét eljön. Ila ebben nem volt biztos. A pálinkától megéhezett, sietett vissza, szaladt fel a konyhába. A konyhaablakból rálátott az útkereszteződésre, kíváncsi volt, mikor látja meg Évát. Arra gondolt, hogy a tanárember nincs otthon. Napok óta nem járt a közértben.

Éva bekapott egy gyógycukrot, lassan elszopogatta. Csöngetett. Várt. Nem jött ki senki. Lenyomta a kapu kilincset, kiderült nincs is kulcsra zárva. Óvatosan bement, becsukta maga után a kaput. Ismét szaporán vert a szíve, lélegzetét visszafojtva elindult a házhoz. Közben jobbra-balra nézett, de a magas gaztól átláthatatlanná vált a kert. Egy galamb röpködött az eresze, majd ismét elszállt. Éva riadtan megállt egy pillanatra, majd a ház bejárati ajtaján kopogott. Senki sem nyitott ajtót.

– Jó napot. Elnézést, van itthon valaki? – nyögte ki félhangosan a szűnyoghálós ajtóknak. – Az új lakó is csináltatott szűnyoghálót, az Anyusé zöld színű volt, ez szürkés színű.

A síri csendben a gyenge szél suhogása feszültté tette a nőt. Megnyalta a száját. Szomjúságot érzett. Óvatosan lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt. Bement a kis előszobába. Régen szőnyeg borította a kőpadlót, most elegáns csempe, a fal fehérre festett.

– Jó napot! – hangosan köszönt. Hangja remegett. Kopogott a csukott szobaajtón. Némi fület a kis előszobában, majd benyitott a szobába. Ott, ahol a nagyanyja rekamiéja állt, most hosszú kanapén feküdt egy férfi, szeme csukva, két keze a mellén összekulcsolva. A kanapé előtti üvegasztalon boríték, pohárnak támasztva, mellette üres gyógyszeres doboz.

– Uram, bocsánat – nyögte ki Éva, és egészen közel hajolt a férfihoz. Közelhajolt, aztán hátralépett. A férfi már nem élt, kezén fehér hullafoltokat látott. Éva megállapította, hogy nem olyan régen halhatott meg, hiszen nem érzett bűzt a szobában. A zárt borítékra egy nevet írtak: Irmának.

Lerogyott az egyik fotelba. Anyus varrógépének helyén, az ablak alatt kisebb komód állt, rajta telefon. Nézte a másik szoba bejárati ajtaját. Ott aludt Apus. Éva felállt, elment az ajtóig, lenyomta a kilincset, benyitott, de a lehúzott zsalugáterek miatt alig látott valamit. Becsukta az ajtót, a férfira nézett.

Még sosem látott halott testet. Kiment a konyhába, poharat keresett, vizet ivott. A táskájából zsebkendőt vett elő, letörölte a poharat, majd visszament a szobába, és letörölte a kilincseket. – Ezt csinálják a gyilkosok is, de én nem vagyok gyilkos – morzsolta magában a szavakat.

Kiment a kertbe, hátra, oda ahol régen az eperbokrok szegélyezték a keskeny földutat a kert végéig. A magas növényektől, a gáztól nem láthatta senki. Éva el sem tudta dönteni, hogy a magas növények közül melyik a gaz és melyik a nemes zöld növény. Megállapította, amilyen rendezett a ház belülről, annyira rendezetlen a kert. Mintha az idegen di-

rekt hagyta volna, hogy elburjánzanak a magas növények, hogy ne lehessen belátni. A férfi a körtéfát kivágta. Apus imádta a leveses, finom körtét. A magas fához csinált gyümölcs-szedő botot, a hosszú, többméteres fa végére szerelt hálósákba szedte a körtét.

Éva alig gondolt a halott férfira. Egyértelmű, hogy gyógyszerrel vett be, és öngyilkos lett. – Ki lehet az Irma? Talán barátnő, rokon. Ha jönne, se venne észre. Biztos, azért hagyta nyitva az ajtókat, hogy könnyen rátaláljanak. De, ha nyitva kellett hagynia az ajtókat, akkor ennek az Irmának nincs kulcsa a kerthez, a házhoz, tehát csöngetni fog – állapította meg.

Eszébe jutott a láncrea vert Bodri kutya. A kert hátsó részén állt a kutyaház. Bodritől mindenki tartott. A vad, keverék kutya moslékon élt, és sosem mászkálhatott szabadon. Egyszer még Apust is megtámadta. Éva Anyussal a lugas alatt ült, vacsorára ették az aludttejet, kenyérrrel. Apus a fészerbe ment, baltával a kezében elindult Bodri felé. Anyus nagyot kiáltott: – Ha megölnöd, hazamegyek a falumba. Te titted vaddá. Ne csodálkozz!

Apus megfordult, a baltát leeresztette a kezében, szeme sötéten villogott: – Mostantól te eteted ezt a dögöt.

Attól az estétől kezdve Anyus elkészítette az esti moslékot, és Bodri elé tolt. Vicsorogott a meggárgyult kutya, de sosem támadta meg Anyust. A koszos, büdös, mosdatlan állat négy méter mozgáslehetőséget kapott az élettől. Nem ismerte az emberi simogatást és sosem játszott más állattal.

Éva leült a föbe, így végképp láthatatlanná vált. Rágyújtott. A füstöt lefele fújta, nehogy valaki meglássa, de tudta, az utcában igen gyér a forgalom, egy-egy ember, ha elment napközben. Ez nem változott azóta sem.

A nő szeme könnyes lett. Nézte kifestett körmét, ápolta kezét, eszébe jutott a gyerekkori mindig maszatos keze. Rágta a körmét, néha húsig betépte. Ritkán fürödtek. Mosdatlanul keltek és feküdtek. Az orrában érezte a szőnyegek poros, koszos szagát. Anyus tisztán tartotta a konyhát, de a szobákkal nem törődött, ünnepnapnak kellett lenni, hogy takarítson. A szobákat nem takarította, de az ablakokat mindig gondosan tisztította. Apus, néha, amikor Éva mellett elment, a fenekébe csípett, vagy megmarkolászta. Anyus ilyenkor kiált: – Mit billegeted magad te cafrika lány! Ha így viselkedsz, megint nem kapsz vacsorát.

Ha nem kapott vacsorát, sok vizet ivott. Reggel majszolta a vajás kenyeret, habár a pecsenyészírost jobban szerette. Nem tudta, mit jelent az a szó, hogy cafrika, de nem merte megkérdezni.

Elnyomta a cigarettát, a csikket gondosan papír zsebkendőbe tekerte. Felállt, lépéseket halott. Gyorsan leguggolt, a növények között kémlelt, de nem látott jól. Valaki elment a ház előtt, a lépésekből ítélve férfi lehetett.

Rájött, hogy muszáj elindulnia, mert ha itt találja valaki, még bajba kerül. Ilához képtelen lett volna visszamenni. Óvatosan megközelítette a kapuhoz vezető, keskeny betonutat. – Jobb is, hogy meghalt, legalább körülnézhettem. Már a ribizlibokor sincs meg, ami a kerítést szegélyezte. – Éva, ha ribizlit szedett, azért sosem kapott ki, csak az eperért.

A halott férfi arcát idézte fel. Nyugalmat és megbékélést árasztott. Megdöbbenett a mellkasán összekulcsolt kéz. Nem értette, hogy lehet szenvedés nélkül meghalni, aki szenved görcsös, eltorzult. A nő felfoghatatlannak tartotta, hihetetlennek tűnt számára a magányos, békés halál látványa: a férfi testén semmi rándulás, arcán nincs fájdalom, a kín fintora, lábai szabályosan egymás mellett. Mintha valaki rendbe tette volna a halott testet, az asztalon hagyva a nyomokat és a búcsúlevelet.

Az ég beborult. A szél felerősödött. Éva a kapuig merészkedett, majd gyorsan távozott. Nem kapkodott, nem futott. Ellenkező irányba indult el, hogy Ilá véletlenül se lássa meg. Tudta, hogy a konyhaablakból látni az útkereszteszódést.

Eljutott a templomig, ami emlékezetében magas, széles és nagy volt. A málló vakolatú kis templom, zárt kapuval, fakerítéssel körbevéve állt, körülötte gaz. A nő nem értette, mi történhetett, hiszen régen sokan jártak imádkozni. Az elhanyagolt, kerítéssel zárt templom arról árulkodott, hogy nem járnak oda emberek. Mögötte hatalmas rét terült, most utca lett, sorban házakkal. Lement a főútra. Taxiba ült, alig várta, hogy otthon legyen.

Beült kedvenc foteljába, lábát az asztalra tette. Tudta, ha mostantól eszébe jut a múlt, már nem a régi kertet és házat látja. Tudta, hogy kalandos napja kitörölt az agyából egy zaklatott, fájdalmas és mégis édeskés képet: a nagyszülők izzadszagú ölelését, a lopott

eper zamatos, szaftos ízét és az éhes esték igazságtalanságait. Már nem tudott rájuk haragudni, inkább szeretni akarta őket. Meggyőzte magát, hogy Anyus miatta süített-főzött finomságokat: a kókuszreszelékes torta, a kertből szedett friss borsóból készült leves íze besétált ízlelőbimbóiba, szinte az illatuk is életre keltek. Nagyot nyelt. Kiment a konyhába, meleg szendvicset készített. Jóízűen evett.

Éva sok időt töltött a munkahelyén. A szálloda, ahol hoszteszként dolgozott megtelt külföldi vendégekkel. Estére fáradtan ért haza. A júniusi forróságot nehezen viselte. Lezuhanyozott, és lenge ruhát vett fel. Sört bontott, örült, hogy főnöke két nap szabadságra engedte. Már több mint egy hónapja heti hat napot dolgozott. Elhatározta, nem megy sehova, sokat alszik, és olvas.

Rágyújtott, sört öntött a pohárba. Szerette a sör aranyszínét. Csöngettek. Nézte az órát, délután öt óra múlt, ilyenkor már nem jött a postás. Mérgesen nyitott ajtót. Ila állt ott, kezében egy kosár eperrel. Éva nyugtalanul engedte be, zavartan köszönt. Ilának rosszul esett.

– Nem is örülsz? – szabadkozott Ila.

– De, de. Ülj le! Hozok poharat. Honnan tudta meg a címem? És miért nem telefonáltál?

– Telefonáltam. A tudakozótól tudtam meg a címed. Négy Kamarás Évát felhívtam, egyik sem te voltál. A tegnap is hívtam egyet, szerintem az már te lehettél, de nem vette fel senki.

– Mikor hívtál?

– Mondom, tegnap. 20-6639073.

– Igen, igen, ez az én számom. Lehet, hogy nem vettem észre. A munkahelyi mobilom használom, a sajátomat szinte soha. Habár esténként mindig megnézem. Tegnap elfelejtettem. Töltök jó hideg sört.

– Kösz, én nem szeretem a sört. Nézd, hoztam epret. Emlékszel! Anyusodat mindig becsaptad. Hidd el, tudta ő, hagyta, hogy játsz vele.

– Nem tudta.

– Tudta. Egyszer én is ott voltam. Kacsingatott rám, mikor utánad kiabált, hogy ne lopd az epret.

– Az ember a saját eprét nem lopja, hanem szedi – a pohárból lehajtotta a sört, és újra töltött. – Nincs itthon csak sör.

– Végül is az ő epre volt. Miért nem jöttél be múltkor?

– Á, csöngettem, nem jött ki senki. Nem akartam zavarni a szombati ebédeteket. Történt valami?

– Igen. Képzeld, a tanár meghalt.

– És hogy történt, mi történt?

– Azt nem tudom. Géza látta, hogy a kapura kiírták, eladó a ház. Ezért vagyok itt. Vedd meg a házat!

– Én? Nincs annyi pénzem, meg miért is venném meg? Ott egyedül! Te mondtad, akár meg is halhatsz. De mi történt?

– Hogy érted, hogy mi történt?

– Ezzel a tanáremberrel mi történt?

– Nem tudom. A Kiss Jóska mesélte, hogy látta a hullaszállító kocsit. Látta, amikor elvitték.

– Mikor? – Éva idegesen előrehajolt, cigarettával kínálta Ilát.

– Nem tudom. De nem mindegy? Pár hete. Ideges vagy. Rosszkor jöttem?

– Nem. Semmi gond, csak egy óra múlva mennem kell. Randevúm van. – hazudta Éva.

– Azt hittem, megveszed. Jó lenne, ha ismét ott élnél.

– Félnék ott egyedül. Köszönöm az epret.

– Ez spanyol eper. Én szeretem.

- Kicsit szivacsos.
- Nem olyan, mint a régi... mint a ti epretek, meg a miénk.
- Lehet, hogy öngyilkos lett a férfi.
- Miért gondolod? – értetlenül nézett Ila.
- Csak hirtelen ez jutott eszembe.

Ila legszívesebben megkérdezte volna Évát, hogy van valakije, és most kivel randevúzik, de a nő annyira zárkózottan viselkedett, hogy nem mert kérdéseket feltenni.

– Nem hiszem, hogy öngyilkos lett volna. Lehet, hogy rákos volt. Mit lehet tudni. – Pillanatra elhallgatott, a kosárból kivett egy szem epret, enni kezdte. – Nagyapád néha durva volt veletek. Talán ezért nem akarsz visszaköltözni. Néha anyámmal halottuk a sírásod, sőt, néha a nagyanyád is sírt.

– Te meg, hogy üvöltöztél, amikor apád leteremtett. Azt meg én hallottam. Apád nyers hangon tudott megszólalni. Üvöltöztél. – Éva elhatározta, hogy nem kínálja Ilát semmivel, hátha hamarabb elmegy. Mi köze neki a múlthoz. Ő nem egy lány, akivel vihorászni lehet, ő egy unalmas vidékiesen öltözködő asszony.

– De nem ütött.

Éva arca megkeményedett. Ila már megbánta, hogy megszólalt.

– Hagyjuk a múltat. Mennem kell lassan. Készülődnöm kell. Majd kimegyek hozzád. Ila kissé megbántva felállt.

– A kosarat elvinném.

– Persze, persze, kiöntöm az epret.

A nő kiment a konyhába, tálba öntötte az epret. Elköszöntek egymástól. Nem puszkodtak.

Éva pálinkát vett elő a bársekreányból. Töltött magának. Augusztus kilencedikére gondolt, akkor jön meg svájci kiküldetéséből Iván, a barátja. Ősszel összeházasodnak. Ivánnak az előző házasságából van gyereke. Éva várta már, hogy megismerhesse a kislányt. Szeretné meghódítani.

Zuglóban akar élni, egy lakóparkban. Nincs ideje bíbelődni a kerttel.

A múlt képei ráragadtak a remegő kék égre, végül elmosódtak a forró lüktetésben. Eleredt az eső.

Marton Mária (Budapest, 1953): megjelent könyvei: *Magánézetek* (antológia), *Drámák*, *Fronthatás* (drámák), *Rendezte Marton Frigyes* (interjúkötet), *Istentelen század* (társadalmi regény), *Mese Lázár Ervinről* (interjúkötet), *Tájképre nincs idő* (szocialista lányregény), *Hierarcha* (Varga Imre szobrászművész életéről), *Az öröm ujjhegyén Csukás Istvánnal* (interjúkötet), *Kettős vallomás* (verseskötet).